

як для господарюючих суб'єктів, так і для органів влади тієї держави, де надається послуга.

ГАТС впливає на всі нормативно-правові акти України, які регулюють торгівлю послугами, оскільки встановлює загальні міжнародні правила торгівлі послугами. У такому випадку держава в особі владних органів повинна забезпечувати однаково сприятливий клімат у рамках договорів про надання послуг не лише для вітчизняних суб'єктів, але і для іноземних також. Будучи загальним рамковим документом, який регулює міжнародну торгівлю послугами, принципи ГАТС є рекомендованими для норм національного законодавства.

Також забезпечення прозорості правового регулювання сприяє розширенню співпраці між господарюючими суб'єктами різних держав, оскільки чітка правова позиція законодавця надає можливість оцінити переваги та недоліки в рамках співробітництва між суб'єктами різних країн. Так, укладаючи договір аутсорсингу, сторони за умови такої правової визначеності та прозорої регламентації стають юридичної обізнаними та можуть самостійно визначити найбільш ефективні норми законодавства у сфері надання послуг відповідно до специфіки сфери, де така послуга надається, а також відповідно до самої послуги.

Таким чином, визначаючи базові принципи торгівлі послугами, ГАТС є одним з основних міжнародних актів, який опосередковує відносини з договору аутсорсингу. Нормативні положення ГАТС прямо впливають на національне законодавство та є загальним орієнтиром на шляху до встановлення правових норм, які регулюють договірні відносини з надання аутсорсингових послуг.

Слободчикова Н. В.

*Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана,
аспірантка кафедри правового регулювання економіки юридичного
факультету*

СТАТИСТИКА РОЗГЛЯДУ СПРАВ ПРО БАНКРУТСТВО

Відповідно до статистичних даних господарськими судами України (далі – судами) протягом 2012 року було порушено 1 044 справи про банкрутство, а за такий же період 2011 року – 1 501 справа. За 2012 рік судами було прийнято 3 198 постанови про визнання боржника банкрутом, а за аналогічний період 2011 року – 3 838 (Нові оголошення : Банкрутство [Електронний ресурс] // Система інформаційно – правового забезпечення ЛІГА: ЕЛІТ 8.1.1). Тобто, у звітному періоді прийнято на 640 постанови (або на 16,7 %) менше, ніж в аналогічному звітному періоді 2011 року.

У минулому році вбачається тенденція до зменшення на 19 % кількості справ про банкрутство, провадження в яких було закінчене. Так, протягом 2012 року провадження закінчене у 396 справах, а у 2011 році – у

487 (Нові оголошення : Банкрутство [Електронний ресурс] // Система інформаційно – правового забезпечення ЛІГА: ЕЛІТ 8.1.1).

На 28 % зменшилася кількість порушених справ про банкрутство у яких введено процедуру санації до боржника. Так, протягом 2012 року судами порушено 33 таких справ, що на 13 справ менше, ніж за аналогічний період 2011 року (Нові оголошення : Банкрутство [Електронний ресурс] // Система інформаційно-правового забезпечення ЛІГА: ЕЛІТ 8.1.1).

Порівняльна характеристика звітних періодів висвітлює наступні загальні тенденції:

- зменшення загальної кількості порушених справ про банкрутство;
- зменшення кількості справ у яких застосовано процедуру санації до боржника.

Дані показники з однієї сторони вказують на кваліфіковане та професійне управління виробничою діяльністю суб'єктів господарювання та на факт поліпшення умов здійснення цієї діяльності для таких суб'єктів, а з іншої сторони на те, що заходи щодо відновлення платоспроможності боржника, під час провадження у справі про банкрутство, не є пріоритетними перед ліквідаційними заходами за останній рік досліджень.

Під час провадження у справах про банкрутство виникають наступні питання, які привертають до себе увагу та повинні бути усунуті законодавцем для вдосконалення Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом»:

- необхідність встановлення розмірів мінімальних сум безспірних вимог кредиторів для різних суб'єктів підприємницької діяльності, враховуючи при цьому особливості їх організаційно-правової форми, господарської діяльності та галузевої належності;

- відсутність широких можливостей для усунення керівництва боржника від управління боржником та визначення переліку випадків, при яких його усунення є безсшрним (наприклад, якщо кризовий стан підприємства є наслідком зловживань, безпосередньої недобросовісності керівництва підприємства, а не зумовлений незадовільною платіжною дисципліною його контрагентів);

- недостатня врегульованість питань оплати послуг, відшкодування витрат та виплати додаткової винагороди арбітражним керуючим, особливо у справах за заявою державних податкових інспекцій та інших фіскальних органів;

- недосконалий контроль за діяльністю арбітражних керуючих та відсутність механізму притягнення їх до кримінальної відповідальності у разі неналежного виконання ними обов'язків розпорядників майна, керуючих санацією, ліквідаторів;

– відсутність чітко визначених процесуальних можливостей прокурора під час розгляду справ про банкрутство, особливо у випадках банкрутства державних підприємств;

– відсутність врегульованості питання необхідності затвердження реєстру вимог кредиторів під час розгляду справ, порушених з особливостями ст. 95 Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом».

Враховуючи зазначене, Закон України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» потребує певного вдосконалення для того, щоб унеможливити застосування інституту банкрутства, як інструменту для використання протиправних дій, щодо отримання доступу до управління юридичною особою та перерозподілу прав власності на майно та коштів підприємства.

Шухатян Х. О.

*Національний університет «Одеська юридична академія»,
аспірант кафедри господарського права та процесу*

ДО ПИТАННЯ УЧАСТІ ФІЗИЧНОЇ ОСОБИ У ГОСПОДАРЬСЬКОМУ ПРОЦЕСІ

Проголошуючи в ст. 55 Конституції України, що права та свободи людини і громадянина захищаються судом, та кожному гарантується право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб, держава взяла на себе зобов'язання щодо забезпечення рівного захисту прав, свобод та інтересів для всіх суб'єктів суспільних відносин. Обов'язковим учасником будь-яких відносин виступає людина – фізична особа. В ст. 24 Цивільного кодексу України надається визначення, відповідно до якого людина як учасник цивільних правовідносин є фізичною особою.

Однак, дане визначення дещо звужує зміст викладеного поняття, адже фізична особа може бути учасником не тільки цивільних правовідносин. Так, вона виступає основним індивідуальним суб'єктом в адміністративному праві (Авер'янов В. Б. Адміністративне право України. 2004, с. 139), є єдиним можливим суб'єктом злочину у кримінальному праві, бере участь у різних видах господарських правовідносин, виступає учасником у різних видах судових процесів.

У зв'язку з розвитком сучасного законодавства, що йде шляхом демократизації існуючих процесів у державі, актуальним є дослідження правового положення фізичної особи у господарському процесі, як специфічних учасників для даного виду судочинства. Адже після прийняття Закону України «Про внесення змін до Арбітражного процесуального кодексу України» від 13.05.97, у ст. 1 серед осіб, що мають право на звернен-